

BIULETYN KANCELARII

NR 231/LISTOPAD 2009

W TYM NUMERZE:

Aktualności

Orzecznictwo

Analizy tematyczne

Aktualności

BIURA RACHUNKOWE NIE MUSZĄ JESZCZE REJESTROWAĆ TRANSAKCJI

Podmioty, które usługowo prowadzą księgi, nie muszą jeszcze rejestrować transakcji przekraczających wartość 15 tys. euro.

Od 22 października podmioty, które zajmują się usługowym prowadzeniem ksiąg rachunkowych, stały się tzw. instytucjami obowiązanyymi. Na podstawie nowelizacji ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu będą zobowiązane do rejestracji tzw. transakcji ponadprogowych (których równowartość przekracza 15 tys. euro).

W związku z pojawiającymi się wątpliwościami Generalny Inspektor Informacji Finansowej na stronie internetowej Ministerstwa Finansów opublikował komunikat. Poinformował w nim, że nowe podmioty obowiązane są zwolnione z obowiązku rejestracji, do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 13 ustawy z 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Delegacja ustawowa do wydania tych przepisów wejdzie w życie 23 października 2010 r.

„W związku z pojawiającymi się wątpliwościami dotyczącymi obowiązku rejestracji transakcji przez osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, które w dniu 22 października 2009 r. stały się instytucjami obowiązanyymi Generalny Inspektor Informacji Finansowej informuje, że wskazane wcześniej podmioty, na podstawie art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 166, poz. 1317), są zwolnione z obowiązku rejestracji transakcji, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1505, z późn. zm.) oraz przekazywania ich do Generalnego Inspektora

Informacji Finansowej, do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 13 ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Delegacja ustawowa do wydania ww. przepisów wykonawczych wejdzie w życie w dniu 23 października 2010 r.”

Źródło: „Dziennik Gazeta Prawna”, 18.11.2009 r., Agnieszka Pokojska

DYREKTYWY VAT A ROZLICZANIE USŁUG OD 1 STYCZNIA 2010 R.

Celem tych dyrektyw ma być harmonizacja przepisów podatkowych w całej Unii Europejskiej. Większość usług świadczonych między podmiotami z dwóch różnych krajów ma zostać opodatkowana VAT w kraju, gdzie siedzibę ma usługobiorca, a nie usługodawca jak było to dotychczas.

Od 1 stycznia 2010r. w życie wchodzić będą dwie istotne dyrektywy Rady Unii Europejskiej:

1. Dyrektywa 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r. zmieniająca Dyrektywę VAT w odniesieniu do miejsca świadczenia usług.
2. Dyrektywa Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określająca szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej przewidzianego w Dyrektywie VAT podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim.

W związku z Dyrektywą 2008/8/WE najważniejsze dla nas zmiany są następujące.

Po pierwsze w obecnej sytuacji leasing samochodów jest opodatkowany w kraju, w którym bank lub instytucja leasingująca ma swoją siedzibę, a nie w kraju, w którym owe samochody są rzeczywiście użytkowane, gdzie usługobiorca ma swoją firmę. W związku z tym na rynku występują sytuacje, w których przedsiębiorcy unikają nieodliczonego VAT z tytułu leasingu samochodów osobowych w Polsce leasingując auta od firm mających siedzibę w krajach UE, gdzie takie odliczenia są możliwe i nie podlegają żadnym limitom.

Po wejściu w życie dyrektywy dla przykładu samochód zakupiony w Austrii przez firmę leasingującą z siedzibą w tym kraju, będzie podlegał opodatkowaniu w Polsce ze wszelkimi konsekwencjami, jeżeli firma wypożyczająca będzie miała tu swoją siedzibę. Wydaje się, że takie praktyki straciły na znaczeniu przez wzgląd na liberalizację odliczeń podatkowych od samochodów osobowych zarejestrowanych w firmie, ale wciąż pozostają w Polsce pewne kategorie pojazdów, dla których możliwość leasingowania w innym kraju jest korzystna z punktu widzenia VAT.

Po drugie w związku z tym, że usługi będą opodatkowywane w kraju, gdzie siedzibę ma usługobiorca, a nie usługodawca pojawiają się nowe sposoby opodatkowywania wszelkich świadczeń transgranicznych m.in. usług transportowych. VAT będzie płacony przez firmę we własnym kraju wtedy, gdy będzie ona świadczyła usługi dla konsumentów zagranicznych, a nie firm - płatników VAT.

Źródło: „Auto Świat”, 17.11.2009 r., Artur Rutkowski

JEDNODNIOWE LOKATY BEZ OBCIĄŻEŃ

Ministerstwo Finansów potwierdza: jeśli podatek od dochodu z odsetek od środków zgromadzonych na lokatach bankowych jest niższy niż 50 groszy, to bank jako płatnik nie jest zobowiązany do pobrania tego podatku

Odpowiedź Ministerstwa Finansów na pytania „Rz” ucina dywagacje dotyczące jednodniowych lokat bankowych, od których banki jako płatnicy nie pobierają 19-proc. zryczałtowanego podatku dochodowego, popularnie zwanego podatkiem Belki.

Wątpliwości pojawiły się po publikacjach niektórych mediów, sugerujących, że w takich sytuacjach posiadacze lokat bankowych będą musieli nie tylko dopłacać podatek dochodowy, ale i wykazywać go w zeznaniu rocznym.

Powolano się przy tym na art. 45 ust. 3b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, zgodnie z którym w zeznaniu rocznym należy wykazać należny podatek od odsetek. Tyle tylko że – jak pisaliśmy 9 listopada w artykule „Podatek od każdej wypłaty odsetek” – obowiązek ten dotyczy osób, które posiadają lokaty w bankach poza granicami naszego kraju.

Według MF wspomniany przepis art. 45 ust. 3b nie ma zastosowania do osób, którym bank nie był zobowiązany pobrać podatku, gdyż jego kwota po zaokrągleniu była niższa niż 50 groszy.

Źródło: „Rzeczpospolita”, 18.11.2009 r, Grażyna J. Leśniak

FIRMY MAJĄCE OBRÓT DO 30 TYS. EURO BĘDĄ ZWOLNIONE Z VAT

Firmy, których obrót roczny nie przekroczy 30 tys. euro będą zwolnione z podatku VAT - zakłada projekt nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług. W środę został on skierowany do dalszych prac w komisji finansów.

Jak powiedział podczas pierwszego czytania projektu wiceminister finansów Maciej Grabowski, Polska ma obecnie jeden z najniższych limitów upoważniających do zwolnienia z takiego podatku. Obecnie wynosi on 10 tys. euro.

Podniesienie limitu ułatwi prowadzenie działalności gospodarczej firmom osiągającym niewielkie obroty i przyczyni się do redukcji nałożonych na nie obciążeń administracyjnych. Podatnik, który nie przekroczy limitu, nie będzie musiał m.in. składać deklaracji dla tego podatku. Takie rozwiązanie ma sprzyjać rozwojowi małej wytwórczości.

Grabowski wyjaśnił, że docelowy limit 30 tys. euro miałyby obowiązywać dopiero w 2011 r. W przyszłym roku byłoby to 20 tys. euro.

W 2010 roku z takiego obowiązku mają być zwolnione m.in. osoby świadczące usługi telekomunikacyjne.

Dodał, że resort szacuje, że z tego tytułu będą mniejsze wpływy do budżetu w 2010 r. - o 300 mln zł, zaś w 2011 - o 500 mln zł.

W 2010 i 2011 podatnicy, którzy będą chcieli skorzystać ze zwolnienia od podwyższonego limitu będą musieli o tym powiadomić pisemnie naczelnika urzędu skarbowego do 15 stycznia danego roku.

Projekt ustawy upoważnia ponadto ministra finansów do wydawania kolejnego rozporządzenia dotyczącego zwolnienia z obowiązku stosowania kas fiskalnych. Brak takiego przepisu skutkowałby tym, że wszyscy podatnicy dokonujący sprzedaży na rzecz osób fizycznych, a nieprowadzący działalności gospodarczej musieliby posiadać kasy fiskalne.

W 2010 roku z takiego obowiązku mają być zwolnione m.in. osoby świadczące usługi telekomunikacyjne, pośrednictwa finansowego, pogrzebowe, porady prawne czy usługi w zakresie opieki zdrowotnej czy edukacji. Ten przepis będzie obowiązywał od 1 stycznia 2010 roku.

Źródło: PAP

ROZMOWA Z EKSPERTEM: WYŻSZY LIMIT ZWOLNIENIA VAT PRZEZ 2 LATA

Polska może podnieść limit zwolnienia VAT do 150 tys. zł. Zgodziła się na to Rada Unii Europejskiej. Wyższy limit będzie jednak ważny tylko do 2012 roku.

Od stycznia 2010 r. zwiększony zostanie limit obrotów, po przekroczeniu którego przedsiębiorcy muszą zacząć rozliczać VAT. Jak będzie wyglądać ta podwyżka?

Polska, jako jedno z nielicznych państw członkowskich UE, miała najniższy limit zwolnienia (10 tys. euro), gdy dla niektórych państw przekraczał on nawet 35 tys. euro. Stanowiło to znaczącą barierę rozwoju małej przedsiębiorczości, bowiem po przekroczeniu 50 tys. zł obrotu trzeba wypełniać wszelkie obowiązki podatnika VAT, tak jak np. duże podmioty giełdowe. Minister finansów dostrzegł ten problem i zdecydował się podjąć działania pozwalające na zwiększenie tego limitu.

Czy minister nie może samodzielnie zwiększyć tego limitu?

Takie działanie naruszyłoby przepisy wspólnotowe. Dyrektywa określa wprost te limity. Mogliśmy co najwyżej negocjować wyższy limit, gdy wchodziliśmy do Unii. Podwyższenie limitu po wejściu w życie dyrektywy wymagało wszczęcia procedury dla środka specjalnego, uzyskania zgody innych państw członkowskich i wydania decyzji Rady.

Obecnie Rada wydała decyzję pozwalającą Polsce na stosowanie wyższego limitu. Co dalej?

Konieczna jest nowelizacja ustawy o VAT, odpowiedni projekt znajduje się już w Sejmie. Dotyczy on tylko kas fiskalnych (zmiana wynikająca z wyroku Trybunału Konstytucyjnego) i podwyższenia limitu zwolnienia VAT. Zatem powinien być szybko uchwalony. Dopiero po jego publikacji podatnicy będą mogli skorzystać z podwyższonego limitu. Przepisy te mogą również wejść w życie z mocą wsteczną, jako korzystne dla podatników.

Jak będzie podniesiony limit?

Zgodnie z propozycją MF limit będzie wynosił 100 tys. zł w 2010 roku, a od 2011 roku 150 tys. zł. Polska mogłaby wprowadzić limit 150 tys. zł już od 2010 roku (pozwala na to decyzja Rady), jednak taki limit będzie dostępny dopiero od 2011 roku, co tłumaczy się sytuacją budżetu.

Czy już zawsze będziemy stosować wyższy limit?

Niestety decyzja Rady ma charakter czasowy i wygasa w 2012 roku, chyba że zostanie podniesiony limit zwolnienia w całej Unii. Komisja proponowała już w 2004 roku zwiększenie go nawet do 100 tys. euro, ale nie jest to jeszcze przesądzone.

Czy ze zwiększonego limitu będą mogły skorzystać osoby, które w bieżącym roku go utracą? Projekt noweli ustawy o VAT przewiduje, że podatnicy, którzy w tym roku przekroczyli 50 tys. zł, ale nie przekroczą 100 tys. zł obrotu, mogliby w 2010 roku korzystać ze zwolnienia. Muszą tylko zawiadomić naczelnika urzędu skarbowego do 15 stycznia 2010 r. o wyborze zwolnienia. Taki sam mechanizm będzie obowiązywał na przełomie 2010 i 2011 roku, o ile w 2010 roku obroty przekroczą 100 tys. zł, ale nie przekroczą 150 tys. zł. Oczywiście również będzie konieczne zawiadomienie naczelnika urzędu skarbowego.

Kto zyska na podwyższonym limicie?

Głównie małe podmioty prowadzące sprzedaż na rzecz konsumentów. Zmniejszą się ich obowiązki administracyjne, a marża nie będzie opodatkowana VAT. Mogą konkurować ceną lub zwiększyć zyski wobec podatników VAT. Powinno to wpłynąć na rozwój małej przedsiębiorczości i zwiększyć przychody budżetu z innych tytułów niż VAT.

Źródło: „Dziennik Gazeta Prawna”, 16.11.2009 r., Ewa Matyszewska

IS W WARSZAWIE: START DZIAŁALNOŚCI: WYDATKI W KOSZTY A KOREKTA PIT

Poniesione przez podatnika w 2008 r. wydatki na zakup wyposażenia sfinansowanego ze środków otrzymanych z Urzędu Pracy na otwarcie firmy stanowią koszt uzyskania przychodów prowadzonej działalności gospodarczej roku 2008. Prawo do zaliczenia poniesionych wydatków do kosztów uzyskania przychodów przysługuje mu poprzez możliwość skorygowania zeznania podatkowego (PIT-36 lub PIT-36L) za 2008 rok, w zależności od wybranej formy zasad opodatkowania prowadzonej działalności gospodarczej. Stanowisko takie zajął Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie w interpretacji indywidualnej z dnia 03.11.2009 r. nr IPPB1/415-580/09-4/KS.

We wniosku podatnik wskazał, iż w grudniu 2007 r. otrzymał, jako osoba bezrobotna z Powiatowego Urzędu Pracy, środki na podjęcie działalności gospodarczej. Pieniądze te przeznaczył na sprzęt i urządzenia do prowadzenia firmy. Poszczególne zakupy nie przekraczały kwoty 3 500 zł (nie stanowią one środków trwałych firmy a jedynie wyposażenie). Podatnik otrzymał faktury jako osoba fizyczna. Były one wystawione w styczniu i lutym 2008 r. Działalność gospodarczą rozpoczął on w styczniu 2008 r. (zgłoszenie dla celów VAT: 17.01.2008 r., wpis do ewidencji działalności gospodarczej: 15.01.2008 r.). Podatnik nie zaliczył powyższych wydatków do kosztów uzyskania przychodu ani też nie odliczył od nich podatku VAT. Obecnie planuje dokonać stosownych korekt rozliczeń w podatku dochodowym i zaliczyć ww. wydatki do kosztów uzyskania przychodu. Zadał pytanie, czy przysługuje mu takie prawo? W przedmiotowej sprawie organ podatkowy zajął następujące stanowisko:

„(...) Zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t. j. Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.) kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 23. Koszty poniesione w walutach obcych przelicza się na złote według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień poniesienia kosztu.

Aby zatem wydatek mógł być uznany za koszt uzyskania przychodu, winien, w myśl powołanego wyżej przepisu, spełniać łącznie następujące warunki:

- a. pozostawać w związku przyczynowym z przychodem lub ze źródłem przychodu i być poniesiony w celu osiągnięcia przychodu lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów,
- b. nie znajdować się na liście kosztów nieuznawanych za koszty uzyskania przychodów, wymienionych w art. 23 ust.1 ustawy,
- c. być właściwie udokumentowany.

W myśl art. 23 ust. 1 pkt 45 ww. ustawy nie uważa się za koszty uzyskania przychodów odpisów z tytułu zużycia środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych dokonywanych, według zasad określonych w art. 22a-22o, od tej części ich wartości, która odpowiada poniesionym wydatkom na nabycie lub wytworzenie we własnym zakresie tych środków lub wartości niematerialnych i prawnych, odliczonym od podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym albo zwróconym podatnikowi w jakiegokolwiek formie.

Analiza treści zarówno art. 22 ust. 1 jak i art. 23 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych wskazuje, że co do zasady, nie ma przeszkód, aby podatnik zaliczył do kosztów uzyskania przychodów wydatki poniesione na zakup wyposażenia, które nie są środkami trwałymi, a które zostały sfinansowane ze środków dotacji otrzymanej z Powiatowego Urzędu Pracy. Warunkiem jest związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy poniesionymi wydatkami, a przychodami z prowadzonej przez wnioskodawcę działalności gospodarczej.

Z opisu stanu faktycznego wynika, iż Wnioskodawca w 2007 r. otrzymał z Powiatowego Urzędu Pracy z Funduszu Pracy pomoc finansową na podjęcie działalności gospodarczej. Zgodnie z umową o przyznaniu ww. środków, uzyskane dofinansowanie Wnioskodawca w 2008 r. przeznaczył na zakup wyposażenia (o wartości poniżej 3500,00 zł, które nie zostało zaliczone do środków trwałych) do prowadzenia działalności gospodarczej.

Zgodnie z § 3 pkt 7 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie prowadzenia Podatkowej księgi przychodów i rozchodów (Dz. U. Nr 152, poz. 1475 ze zm.) przez wyposażenie rozumieć należy rzeczowe składniki majątku, związane z wykonywaną działalnością, niezaliczone zgodnie z przepisami ustawy o podatku dochodowym, do środków trwałych. Na podstawie § 4 ust. 2 ww. rozporządzenia składniki majątku o wartości przekraczającej 1.500,00 zł należy objąć ewidencją wyposażenia.

Fakt sfinansowania wydatków na zakup wyposażenia w postaci sprzętu i urządzeń ze środków przyznanych osobie bezrobotnej z Funduszu Pracy na podjęcie działalności gospodarczej nie wyklucza możliwości zaliczenia tych wydatków do kosztów uzyskania przychodów, mimo iż przyznane środki korzystają ze zwolnienia z opodatkowania na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 121 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Przepis ten nie został bowiem wymieniony w art. 23 ust. 1 pkt 56 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych zgodnie z którym nie uważa się za koszty uzyskania przychodów wydatków i kosztów bezpośrednio sfinansowanych z dochodów (przychodów), o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 46, 47a, 47c, 47d, 116, 122 i 129.

Mając na uwadze powyższe uznać należy, że wydatki na zakup wyposażenia, (w postaci m.in. zestawów komputerowych, mebli biurowych, infrastruktury sieciowej) związanego bezpośrednio z prowadzoną działalnością gospodarczą o wartości poniżej 3500,00 zł niezliczonego do środków trwałych, poniesione ze środków przyznanych przez Powiatowy Urząd Pracy dla bezrobotnego na rozpoczęcie działalności gospodarczej stanowią koszty uzyskania przychodów prowadzonej działalności gospodarczej roku 2008 r.

Z opisu stanu faktycznego wynika również, iż Wnioskodawca poniesione wydatki na zakup wyposażenia (wynikające z faktur wystawionych w styczniu i lutym 2008 r.) nie zaliczył do kosztów uzyskania przychodu i nie odliczył wykazanego na nich podatku VAT. W związku z powyższym Wnioskodawca zamierza dokonać stosownych korekt rozliczeń podatku dochodowego od osób fizycznych poprzez zaliczenie ww. wydatków do kosztów uzyskania przychodów.

Zauważyć należy, że podatnicy mają obowiązek ustalenia kosztów uzyskania przychodów, zgodnie z przepisami ustaw podatkowych, jednocześnie mają prawo do dokonania korekty nieprawidłowo ustalonych kosztów. Zatem, w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie braku zaliczenia określonych wydatków związanych z zakupem składników majątku nie będących środkami trwałymi, do kosztów uzyskania przychodów, podatnicy, w oparciu o przepisy art. 81 § 2 ustawy – Ordynacja podatkowa korygują deklaracje (zeznania) poprzez złożenie skorygowanych deklaracji (zeznań).

Przepisy regulujące zasady uprawniające do skorygowania deklaracji oraz jej wymogi formalne zawarte są w art. 81 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2005 r. nr 8, poz. 60 ze zm.).

Z treści § 1 ww. artykuły wynika, że jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, podatnicy, płatnicy i inkasenci mogą korygować uprzednio złożoną deklarację. Skorygowanie deklaracji następuje przez złożenie korygującej deklaracji wraz z dołączonym pisemnym uzasadnieniem przyczyn korekty – por. art. 81 § 2 Ordynacji podatkowej.

W myśl art. 3 pkt 5 ustawy Ordynacja podatkowa, ilekroć w ustawie jest mowa o deklaracjach - rozumie się przez to również zeznania, wykazy oraz informacje, do których składania obowiązani są, na podstawie przepisów prawa podatkowego, podatnicy, płatnicy i inkasenci.

Korekta oznacza poprawienie błędu w tekście uprzednio złożonej deklaracji (zeznania), która zawiera wartości lub treści niezgodne ze stanem faktycznym.

Przy korekcie przedmiotowych kosztów należy uwzględnić przepisy dotyczące przedawnienia zobowiązania podatkowego (art. 70 § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa).

Treść art. 75 § 1 ww. ustawy stanowi, że jeżeli podatnik kwestionuje zasadność pobrania przez płatnika podatku albo wysokość pobranego podatku, może złożyć wniosek o stwierdzenie nadpłaty podatku.

W myśl art. 75 § 2 pkt 1 ustawy Ordynacja podatkowa, uprawnienie określone w § 1 przysługuje również podatnikom, których zobowiązanie podatkowe powstaje w sposób przewidziany w art. 21 § 1 pkt 1, jeżeli:

1. w zeznaniach (deklaracjach), o których mowa w art. 73 § 2, wykazali zobowiązanie podatkowe nienależne lub w wysokości większej od należnej i wpłacili zadeklarowany podatek albo wykazali nadpłatę w wysokości mniejszej od należnej,
2. w deklaracjach innych niż wymienione w art. 73 § 2 pkt 2 i 3, z wyjątkiem deklaracji dotyczącej zaliczek na podatek dochodowy, wykazali zobowiązanie podatkowe nienależne lub w wysokości większej od należnej i wpłacili zadeklarowany podatek,
3. nie będąc obowiązany do składania zeznań (deklaracji), dokonali wpłaty podatku nienależnego lub w wysokości większej od należnej.

Wskazać należy, iż w przypadku gdy w złożonym pierwotnie zeznaniu podatkowym, podatnik wykazał zobowiązanie podatkowe nienależne lub w wysokości większej od należnej i wpłacił zadeklarowany podatek albo wykazał nadpłatę w wysokości mniejszej od należnej, korektę składa się wraz z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty (w którym to wniosku winna być określona kwota nadpłaty).

Reasumując mając na uwadze przedstawiony stan faktyczny oraz powołane przepisy prawa podatkowego stwierdzić należy, iż poniesione przez Wnioskodawcę wydatki na zakup wyposażenia stanowią koszt uzyskania przychodów prowadzonej działalności gospodarczej roku 2008. Jednocześnie Wnioskodawcy przysługuje prawo do zaliczenia poniesionych wydatków do kosztów uzyskania przychodów poprzez możliwość skorygowania zeznania podatkowego (PIT-36 lub PIT-36L) za 2008 rok, w zależności od wybranej formy zasad opodatkowania prowadzonej działalności gospodarczej.(...)"

Pełną treść interpretacji można przeczytać na stronie Ministerstwa Finansów
Źródło: serwis „podatki.pl”, za: Ministerstwo Finansów, 17.11.2009 r.

OD 2010 ROKU WZROSŁA STAWKI KARTY PODATKOWEJ

W przyszłym roku wzrosną stawki podatku dla przedsiębiorców korzystających z karty podatkowej. Średnio będzie to wzrost o kilkanaście złotych w porównaniu ze stawkami obowiązującymi obecnie.

Znane są już stawki podatku płaconego przez przedsiębiorców rozliczających się w formie karty podatkowej, które będą obowiązywać w 2010 roku. Stawki zawarte są w obwieszczeniu ministra finansów z 2 listopada 2009 r. w sprawie stawek karty podatkowej, kwoty, do której można wykonywać świadczenia przy prowadzeniu niektórych usług z wyjątkiem świadczeń dla ludności, oraz kwartalnych stawek ryczałtu od przychodów proboszczów i wikariuszy (MP nr 72, poz. 912).

I tak np. podatek od usług stolarskich dla przedsiębiorcy, który sam prowadzi działalność gospodarczą w miejscowości do 5 tysięcy mieszkańców, w przyszłym roku wzrośnie z 282 zł do 291 zł, podatek od usług fryzjerskich dla mężczyzny dla przedsiębiorcy zatrudniającego dwóch pracowników w miejscowości od 5 tysięcy do 50 tysięcy wzrośnie z 389 zł do 402 zł, a podatek od usług kosmetycznych dla przedsiębiorcy zatrudniającego czterech pracowników w miejscowości powyżej 50 tysięcy mieszkańców wzrośnie z 611 zł do 632 zł.

Od przyszłego roku wzrośnie również limit przychodów, które opodatkowany kartą może uzyskać z tytułu świadczenia usług np. budowlanych, instalacyjnych, cyklinowania dla innych podmiotów niż ludność. Trzeba pamiętać, że przy prowadzeniu niektórych rodzajów działalności gospodarczej opodatkowanej kartą dopuszczalne jest również, poza świadczeniami dla ludności, wykonywanie świadczeń dla innych odbiorców w rozmiarze nieprzekraczającym w 2009 roku kwoty 54 934 zł. W 2010 roku limit ten wzrośnie do wysokości 56 856 zł.

Stawki karty podatkowej ogłaszane są przez ministra finansów w terminie do 30 listopada roku poprzedzającego rok podatkowy w formie obwieszczenia. Określone są kwotowo i corocznie podlegają podwyższeniu w stopniu, który odpowiada wskaźnikowi wzrostu cen konsumpcyjnych towarów i usług. Wysokość stawek zależy m.in. od:

- rodzaju prowadzonej przez podatników działalności,
- wielkości miejscowości, w której prowadzona jest działalność,
- liczby zatrudnionych pracowników.

Do korzystania z karty podatkowej uprawnione są spółki cywilne oraz osoby fizyczne prowadzące indywidualną działalność gospodarczą w zakresie m.in.: usług jubilerskich, w zakresie wyrobu pieczętek, zegarmistrzowskich, wulkanizatorskich, stolarskich, tapicerskich, krawieckich, w zakresie szewstwa, kosmetycznych oraz robót budowlanych czy fryzjerstwa.

Źródło: „Dziennik Gazeta Prawna”, 17.11.2009 r., Eliza Polakowska

BYŁY PREZES NIE ODPOWIADA ZA SANKCJĘ VAT NAŁOŻONĄ SPÓŁCE

Organy podatkowe nie mogą przenosić odpowiedzialności za niezapłaconą przez spółkę kapitałową, sankcję VAT na członków jej zarządu.

Naczelny Sąd Administracyjny podjął uchwałę dotyczącą zakresu odpowiedzialności władz spółki kapitałowej za jej długi podatkowe. W ocenie siedmiu sędziów NSA dodatkowe zobowiązanie w VAT (tzw. sankcja VAT) niezapłacone w terminie przez spółkę kapitałową nie stanowi zaległości podatkowej, za którą odpowiada członek zarządu. Inaczej mówiąc, organy podatkowe nie mogą przenieść na członka zarządu odpowiedzialności za dług powstały z tytułu niezapłaconej przez spółkę sankcji VAT.

Jak podkreślił sędzia NSA Edmund Łój od wprowadzenia sankcji do ustawy o VAT nie była ona traktowana jako podatek obrotowy. W piśmiennictwie wielokrotnie wskazywano, że dodatkowe zobowiązanie ma charakter sankcyjny. Jego stosowanie miało bezpośredni związek z naruszeniem obowiązków ewidencyjnych w VAT. To stanowisko znalazło potwierdzenie w uchwałach NSA oraz wyrokach Trybunału Konstytucyjnego. Potwierdził je także w swoim wyroku ETS.

Zdaniem NSA sankcyjność jest bardzo ważną cechą odróżniającą dodatkowe zobowiązanie od podatku. Z uwagi na tę cechę należy uznać, że ciężar odpowiedzialności za ten dług

powinien spoczywać tylko na tych, którzy byli odpowiedzialni za delikt. Odpowiedzialność członków zarządu jako osób trzecich ma charakter posiłkowy. Jest to odpowiedzialność za cudzy dług. Dlatego członek zarządu spółki kapitałowej nie może ponosić odpowiedzialności za dodatkowe zobowiązanie wymierzone spółce.

Uchwała została podjęta w związku z indywidualną sprawą, w której organy podatkowe obciążyły członka zarządu długiem spółki z tytułu sankcji VAT. Sąd I instancji nie zgodził się z taką interpretacją. Sąd nie zgodził się, że dodatkowe zobowiązanie podatkowe nosi wszelkie cechy podatku. Skargę kasacyjną do NSA wniósł organ podatkowy.

Sąd kasacyjny zwrócił uwagę na istotne rozbieżności w orzecznictwie sądowym. W części wyroków uznaje się, że dodatkowe zobowiązanie nie jest podatkiem, ale sankcją administracyjną. Dlatego nie można przenieść za nią odpowiedzialności na osobę trzecią. Jednak w niektórych wyrokach sądy zgadzały się na przenoszenie odpowiedzialności za sankcję nałożoną na spółkę kapitałową na członków jej zarządu. W związku z tymi wątpliwościami ostatecznie NSA postanowił przedstawić pytanie prawne do rozstrzygnięcia siedmioosobowemu składowi.

Sygn. akt I FPS 2/09

Źródło: „Dziennik Gazeta Prawna”, 17.11.2009 r.

VAT: OD GRUDNIA MOŻNA SKŁADAĆ NOWE ZGŁOSZENIA REJESTRACYJNE

Od przyszłego roku będą obowiązywały nowe wzory zgłoszenia rejestracyjnego VAT-R oraz potwierdzenia zarejestrowania VAT-UE.

Ministerstwo Finansów opublikowało projekt rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie wzorów dokumentów związanych z rejestracją podatników w zakresie podatku od towarów i usług. Zmiany te są związane z ostatnią nowelizacją ustawy o VAT z 23 października 2009 r., która czeka właśnie na publikację w Dzienniku Ustaw.

Zmianami rozszerzono m.in. obowiązek zawiadomienia naczelnika urzędu skarbowego o zamiarze nabywania usług, jeżeli usługi te stanowią import usług. Ponadto w większej liczbie przypadków będzie stosowany numer identyfikacji podatkowej poprzedzony kodem PL o świadczenie i nabycie usług. W związku z tymi regulacjami konieczna jest zmiana wzoru zgłoszenia rejestracyjnego w zakresie podatku od towarów i usług (VAT-R) oraz wzoru potwierdzenia zarejestrowania podmiotu jako podatnika VAT-UE (VAT-5UE).

Nowe wzory mają wejść w życie 1 stycznia 2010 r. Część podatników będzie mogła je już stosować od 1 grudnia 2009 r.

Źródło: „Dziennik Gazeta Prawna”, 18.11.2009 r., Ewa Konderak

IS W WARSZAWIE: WYKUP Z LEASINGU A WARTOŚĆ POCZĄTKOWA ŚRODKA TRWAŁEGO

Wykup samochodu po zakończeniu umowy leasingu jest nabyciem w drodze kupna, a wartość wykupu - ceną jego nabycia. Stanowisko takie zajął Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie w interpretacji indywidualnej z dnia 22.07.2009 r. nr IPPB1/415-370/09-2/ES.

We wniosku podatnik wskazał, iż w prowadzonej działalności gospodarczej (opodatkowanej na zasadach ogólnych) wykorzystywał na podstawie umowy leasingu operacyjnego samochód hakowiec do przewozu kontenerów. Umowa leasingu przewidywała możliwość wykupu przedmiotu leasingu za 1% jego wartości, z czego podatnik skorzystał. Wartość wykupu wyniosła 2 467,37 zł netto. Podatnik zlecił wycenę pojazdu wg wartości rynkowej, która wyniosła 134 590,16 zł. Powstała wątpliwość, jaką wartość początkową należy przyjąć wpisując środek trwały do ewidencji (zdaniem podatnika wartość rynkową)? W przedmiotowej sprawie organ podatkowy zajął następujące stanowisko:

„(...) Zgodnie z ogólną zasadą zdefiniowaną w art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.), kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 23.

Zgodnie z art. 22 ust. 8 ww. ustawy kosztem uzyskania przychodów są odpisy z tytułu zużycia środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych (odpisy amortyzacyjne) dokonywane wyłącznie zgodnie z art. 22a-22o, z uwzględnieniem art. 23.

Na podstawie art. 22a ust. 1 ww. ustawy amortyzacji podlegają, z zastrzeżeniem art. 22c, stanowiące własność lub współwłasność podatnika, nabyte lub wytworzone we własnym zakresie, kompletne i zdatne do użytku w dniu przyjęcia do używania:

- a. budowle, budynki oraz lokale będące odrębną własnością,
- b. maszyny, urządzenia i środki transportu,
- c. inne przedmioty.

* o przewidywanym okresie używania dłuższym niż rok, wykorzystywane przez podatnika na potrzeby związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą albo oddane do używania na podstawie umowy najmu, dzierżawy lub umowy określonej w art. 23a pkt 1, zwane środkami trwałymi.

Zasady określania wartości początkowej środków trwałych reguluje art. 22g ust.1 pkt 1 i art. 22f ust.1 ustawy o pdof.

Zgodnie z treścią art. 22f ust. 1 ustawy podatnicy dokonują odpisów amortyzacyjnych od wartości początkowej środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych, o których mowa w art. 22a ust. 1 i ust. 2 pkt 1-3 oraz w art. 22b.

Stosownie do zapisu art. 22g ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, w przypadku nabycia środków trwałych w drodze kupna, za wartość początkową takich środków trwałych uznaje się ich cenę nabycia.

W myśl art. 22g ust. 3 ww. ustawy za cenę nabycia uważa się kwotę należną zbywcy, powiększoną o koszty związane z zakupem naliczone do dnia przekazania środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej do używania, a w szczególności o koszty transportu, załadunku i wyładunku, ubezpieczenia w drodze, montażu, instalacji i uruchomienia programów oraz systemów komputerowych, opłat notarialnych, skarbowych i innych, odsetek, prowizji, oraz pomniejszoną o podatek od towarów i usług, z wyjątkiem przypadków, gdy zgodnie z odrębnymi przepisami podatek od towarów i usług nie stanowi podatku naliczonego albo podatnikowi nie przysługuje obniżenie kwoty należnego podatku o podatek naliczony albo zwrot różnicy podatku w rozumieniu ustawy o podatku od towarów i usług.

Jako wyjątek od powyższej zasady ustawodawca wprowadził w art. 22g ust. 8 powołanej ustawy, możliwość ustalania wartości początkowej nabywanych środków trwałych w wysokości wynikającej z wyceny dokonanej przez podatnika, z uwzględnieniem cen rynkowych środków trwałych tego samego rodzaju z grudnia roku poprzedzającego rok założenia ewidencji lub sporządzenia wykazu oraz stanu i stopnia ich zużycia.

Metoda ta zastosowana może być jednak wyłącznie w sytuacji gdy ustalenie ceny nabycia środka trwałego nie jest możliwe, a nabycie przez podatnika następuje przed dniem założenia ewidencji lub sporządzenia wykazu, o których mowa w art. 22n.

Zgodnie z art. 22g ust. 9 ww. ustawy jeżeli podatnik nie może ustalić kosztu wytworzenia, o którym mowa w ust. 4, wartość początkową środków trwałych ustala się w wysokości określonej z uwzględnieniem cen rynkowych, o których mowa w ust. 8, przez biegłego, powołanego przez podatnika.

Z treści wyżej cytowanych przepisów wynika, iż podatnik ma możliwość ustalenia wartości początkowej nabytego środka trwałego na podstawie wyceny dokonanej przez biegłego jedynie w sytuacji gdy nie można ustalić kosztu nabycia lub wytworzenia.

Z akt sprawy wynika, iż nastąpiło nabycie środka trwałego w drodze kupna, więc zasady ustalania wartości początkowej w oparciu o art. 22g ust. 8 oraz ust. 9 w przedmiotowej sprawie nie znajdują zastosowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, stwierdzić należy, iż wartość przedmiotu wykupu ustalona w umowie nie może zostać potraktowana jako ostatnia rata leasingowa. Ponadto wykup przedmiotu leasingu po zakończeniu podstawowego okresu trwania umowy, staje się odrębnym od umowy leasingu zdarzeniem prawnym, tj. umową sprzedaży.

O powyższym świadczy przede wszystkim fakt, iż korzystający jest jedynie uprawniony do zakupu przedmiotu leasingu, a nie również zobowiązany do dokonania tej czynności. Realizacja tego uprawnienia wymaga wyrażenia chęci jego odkupienia od korzystającego. W związku z powyższym wykup przedmiotowego samochodu po zakończeniu umowy leasingu jest nabyciem w drodze kupna, a wartość wykupu - ceną jego nabycia (art. 22g ust. 1 pkt 1 ustawy o pdof).

Wobec powyższego brak jest podstaw, aby przyjąć, że wartość początkowa środka trwałego odpowiada wartości rynkowej, a nie tej wyrażonej w umowie sprzedaży. Wartość wykupu wynosi netto 2.467,37 zł, co stanowi jednocześnie wartość początkową środka trwałego (samochód hakowiec).(...)"

Pełną treść interpretacji można przeczytać na stronie Ministerstwa Finansów

Źródło: Ministerstwo Finansów

NOWE I ZMIENIONE PRZEPISY W SPRAWIE UDZIELANIA NIEKTÓRYCH ULG W SPŁACIE ZOBOWIĄZAŃ PODATKOWYCH STANOWIĄCYCH POMOC PUBLICZNĄ

17 listopada 2009 r. weszły w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 października 2009 r.:

- rozporządzenie w sprawie udzielania niektórych ulg w spłacie zobowiązań podatkowych stanowiących pomoc publiczną na zatrudnienie pracowników znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji i na zatrudnienie pracowników niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 183, poz. 1426);
- rozporządzenie zmieniające rozporządzenie w sprawie udzielania ulg w spłacie zobowiązań podatkowych stanowiących pomoc regionalną (Dz. U. Nr 183, poz. 1425).

Rozporządzenia określają szczegółowe warunki udzielania ulg w spłacie zobowiązań podatkowych stanowiących pomoc publiczną, do której mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz. Urz. UE L 214 z 09. 08. 2008, str. 3).

Źródła: „Newsletter, 19.11.2009 r., Piotr Bielski

ULGI W SPŁACIE ZOBOWIĄZAŃ PODATKOWYCH STANOWIĄCE POMOC PUBLICZNĄ NA SZKOLENIA

12 listopada 2009 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra w sprawie udzielania niektórych ulg w spłacie zobowiązań podatkowych stanowiących pomoc publiczną na szkolenia (Dz. U. Nr 179, poz. 1388).

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 67b § 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), która upoważniła Radę Ministrów do określania warunków udzielania pomocy m.in. na szkolenia, mając na uwadze dopuszczalność i warunki udzielania pomocy państwa określone w przepisach prawa wspólnotowego. Rozporządzenie stanowi program pomocowy, a pomoc udzielana jest w drodze decyzji podejmowanych przez organy udzielające pomocy na podstawie art. 67a i art. 67b § 1 pkt 3 lit. f Ordynacji podatkowej, w formie odroczenia, rozłożenia na raty lub umorzenia zobowiązania podatkowego. Ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych, stanowiące pomoc na szkolenia mogą być udzielane po spełnieniu przez beneficjentów pomocy, warunków określonych w rozporządzeniu. Rozporządzenie skierowane jest do organów udzielających pomocy na szkolenia, a także do przedsiębiorców ubiegających się o taką pomoc. Podmiotami udzielającymi pomocy na szkolenia mogą być wszystkie podmioty, które udzielają ulg w spłacie zobowiązań podatkowych na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej, a więc w szczególności: naczelnik urzędu skarbowego i celnego, wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta albo marszałek województwa, dyrektor izby skarbowej, dyrektor izby celnej, samorządowe kolegium odwoławcze.

Rozporządzenie stosuje się do dnia 30 czerwca 2014 r.

Źródło: „Newsletter Doradcy Podatkowego”, 19.11.2009 r., Michał Malinowski

ZAGRANICZNE SKŁADKI ZDROWOTNE MOŻNA ODLICZAĆ W POLSCE

Trybunał Sprawiedliwości UE orzekł, że płacone za granicą składki na ubezpieczenie zdrowotne i społeczne mogą być odliczone przez podatników rozliczających się w Polsce. Podkreślił jednocześnie, że polskie sądy nie powinny zwlekać ze stosowaniem tej zasady, choć pozwolił na to polski Trybunał Konstytucyjny.

Wydając wyrok, sędziowie w Luksemburgu kierowali się zasadą nadrzędności prawa UE nad prawem krajowym.

W listopadzie 2007 r. Trybunał Konstytucyjny uznał za sprzeczne z konstytucją przepisy podatkowe, które uniemożliwiały polskim podatnikom odliczenie od podstawy opodatkowania składek na ubezpieczenie społeczne, oraz - od podatku - składek zdrowotnych zapłaconych za granicą, ale tam nie odliczonych. Dotyczy to np. Polaków prowadzących działalność w innym kraju i płacących tam wymagane przez prawo składki, ale podlegających obowiązkowi podatkowemu w Polsce

W tym samym wyroku Trybunał Konstytucyjny postanowił odroczyć do 30 listopada 2008 r. utratę mocy obowiązującej przepisów ustawy o podatku dochodowym uznanych za sprzeczne z konstytucją.

Podzielając co do meritum stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, unijny Trybunał orzekł: zasada pierwszeństwa prawa wspólnotowego zobowiązuje sąd krajowy do stosowania prawa UE i do odstąpienia od stosowania sprzecznych z nim przepisów krajowych, niezależnie od wyroku, który odracza utratę mocy tych przepisów, uznanych za niekonstytucyjne.

- Prawo wspólnotowe stoi na przeszkodzie stosowaniu wszelkich regulacji krajowych, w wyniku których świadczenie usług między państwami członkowskimi jest trudniejsze niż świadczenie usług wyłącznie wewnątrz jednego państwa - głosi wyrok.

W szczególności - wskazali sędziowie - w UE zakazane są krajowe przepisy podatkowe, które mają zastosowanie do transgranicznej działalności gospodarczej i są mniej korzystne niż przepisy o działalności gospodarczej prowadzonej w obrębie tego państwa członkowskiego. Rozliczając się z fiskusem można bowiem odliczać składki płacone w Polsce.

Takie prawo gorzej traktuje polskich przedsiębiorców prowadzących interesy za granicą, niż tych, którzy swoją działalność ograniczają do Polski. Jest to sprzeczne z obowiązującą na wspólnym unijnym rynku zasadą swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług.

Źródło: serwis „Money.pl” za: PAP, 19.11.2009 r.

ORZECZNICTWO

NSA: ZARZĄD NIE ZAPŁACI SANKCJI WYMIERZONEJ FIRMIE

Fiskus nie może dochodzić od członków zarządu spółki kapitałowej niezapłaconego przez nią dodatkowego zobowiązania podatkowego w VAT

Tak wynika z uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z 16 listopada 2009 r. (sygn. FPS 2/09). Uznał on, że nie jest to zobowiązanie podatkowe, za które odpowiadają członkowie zarządu spółki.

Z pytaniem zwrócił się jeden ze składów NSA. Rozpatrywał on skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 25 maja 2007 r. (sygn. akt I SA/Gd 538/06).

Sprawa dotyczyła dodatkowego zobowiązania podatkowego wymierzonego spółce z o.o. w związku z wykryciem nieprawidłowości w rozliczaniu VAT w 2001 r. i 2002 r. Firma ta nie zapłaciła sankcji, więc organy podatkowe podjęły próbę wyegzekwowania jej od zarządu.

WSA w Gdańsku uznał, że nie miały do tego prawa, bo dodatkowe zobowiązanie podatkowe ustalone na podstawie starej ustawy o VAT (z 8 stycznia 1993 r.) było sankcją administracyjną. Taki charakter tego świadczenia wyklucza możliwość uznania go za podatek i w konsekwencji za zaległość podatkową.

Sankcja w VAT pełni funkcję kary. Nie jest więc zobowiązaniem podatkowym

Sąd I instancji wskazał, że podatki nie mogą mieć funkcji sankcyjnej. Jego zdaniem to, że ustawodawca nazwał dodatkowe zobowiązanie podatkiem nie oznacza jeszcze, że jest ono podatkiem, w znaczeniu materialnym. Nie ma bowiem wątpliwości, że jest to forma kary.

Nie jest to jednak jedyny sposób wykładni przepisów przez sądy administracyjne. Z części orzeczeń wynika, że decyzja ustalająca dodatkowe zobowiązanie podatkowe może skutkować powstaniem zaległości podatkowej, która następnie może być przedmiotem decyzji orzekającej o odpowiedzialności osoby trzeciej.

Przykładem jest wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z 3 października 2008 r. (sygn. akt I SA/Lu 268/08) oraz wyrok NSA z 25 listopada 2005 r. (sygn. akt I FSK 305/05). Wynika z nich, że skoro decyzja ustalająca dodatkowe zobowiązanie podatkowe stanowi konsekwencję sprawowania wadliwego i nieprawidłowego zarządu spółką, to odpowiedzialność podatkową z tego tytułu może ponosić osoba trzecia, jeśli jej działania i zaniechania w okresie sprawowania funkcji członka zarządu spółki skutkowały wymierzeniem sankcji.

W uchwale NSA przychylił się do poglądu, że sankcja w VAT nie jest podatkiem. W uzasadnieniu wskazał na wcześniejsze rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego oraz wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z 15 stycznia tego roku (C-502/07).

Warto podkreślić, że od 1 grudnia 2008 r. przepisy umożliwiające nakładanie sankcji w VAT zostały uchylone. Na uchwale NSA skorzystają jednak członkowie zarządu, od których fiskus próbuje wyegzekwować zaległości za wcześniejsze rozliczenia.

Źródło: Rzeczpospolita, 17.11.2009 r. Konrad Piłat

NSA: TYLKO NABYWCA WYSTAWIA NOTĘ KORYGUJĄCĄ

Sprzedawca nie może poprawić faktury VAT, wystawiając notę korygującą. Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną podatnika, któremu organy podatkowe zarzuciły błędne rozliczenie VAT. Sąd podzielił stanowisko fiskusa, że sprzedawca nie może poprawić błędnie wystawionej faktury VAT notą korygującą. Jak wyjaśnił sędzia sprawozdawca Tomasz Kolanowski, ustawodawca przewidział możliwość dokonywania poprawek faktur VAT poprzez wystawienie not i faktur korygujących. Jednak z przepisów jasno wynika, że noty korygujące wystawia tylko nabywca. Sprzedawca może wystawić fakturę korygującą.

NSA potwierdził, że jeżeli sprzedawców było trzech, a nie jeden, przy sprzedaży każdy z nich powinien wystawić fakturę w odpowiedniej części. Jednak jeżeli omyłkowo została wystawiona faktura przez jednego podatnika, trzeba ją było w całości zaewidencjonować i rozliczyć. Potem błąd można było naprawić, wystawiając faktury korygujące i skorygować rozliczenie podatku.

Spór w sprawie dotyczył sprzedaży związanej z nieruchomością. Jej właścicielami były trzy osoby, które prowadziły indywidualną działalność gospodarczą. W celu zapewnienia obsługi nieruchomości współwłaściciele otworzyli jeden wspólny rachunek bankowy. Skarżący był też pełnomocnikiem do dokonywania zakupów i sprzedaży związanych z realizacją inwestycji prowadzonych na wspólnej nieruchomości. Problem powstał wtedy, gdy skarżący wystawił tylko jedną fakturę na swoje nazwisko. Choć później została wystawiona nota korygująca i wszyscy współwłaściciele rozliczyli VAT proporcjonalnie do udziałów, organy podatkowe uznały to za błąd. Wyrok jest prawomocny.

Sygn. akt I FSK 1179/08

Źródło: „Dziennik Gazeta Prawna”, 18.11.2009 r., Aleksandra Tarka

Analizy tematyczne

WPLATĘ NA FUNDUSZ SZKOLENIOWY NALEŻY UDOKUMENTOWAĆ

Wpłaty dokonywane przez pracodawców na fundusz szkoleniowy, aby stanowiły koszty podatkowe, powinny być dokumentowane dowodami księgowymi.

W ramach pakietu tzw. ustaw anty kryzysowych pracodawcom umożliwiono zaliczanie do kosztów podatkowych wpłaty na fundusz szkoleniowy. Ministerstwo Finansów w odpowiedzi na interpelację poselską (nr 11990) odniosło się do wątpliwości w zakresie trybu

dokonywania wpłat i ich dokumentowania w taki sposób, aby można było je zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów.

Jak wskazało ministerstwo, utworzenie, funkcjonowanie i likwidacja funduszu szkoleniowego reguluje układ zbiorowy pracy lub regulamin funduszu szkoleniowego. Zdaniem resortu regulacje te powinny jednak być zgodne z zasadami odnoszącymi się do dokumentowania poniesionych wydatków (kosztów) oraz osiągniętych przychodów, które to elementy niezbędne są do ustalenia prawidłowej podstawy opodatkowania. Podatnicy są obowiązani ewidencjonować zdarzenia gospodarcze w księgach rachunkowych lub podatkowej księdze przychodów i rozchodów.

Podstawą zapisów w księgach rachunkowych są dowody księgowe stwierdzające dokonanie operacji gospodarczej, tzw. dowody źródłowe, m.in. dowody wewnętrzne dotyczące operacji wewnątrz jednostki. Z kolei podstawą zapisów w księdze przychodów i rozchodów są dowody księgowe, którymi są m.in. faktury VAT, rachunki lub inne dowody stwierdzające fakt dokonania operacji gospodarczej zgodnie z jej rzeczywistym przebiegiem i zawierające co najmniej: wiarygodne określenie wystawcy lub wskazanie stron uczestniczących w operacji gospodarczej, której dowód dotyczy, datę wystawienia dowodu, datę lub okres dokonania operacji gospodarczej, przedmiot operacji gospodarczej, a także podpisy osób uprawnionych do prawidłowego udokumentowania operacji gospodarczych.

Zdaniem resortu pracodawca prowadzący podatkową księgę przychodów i rozchodów nie może zatem zarachować wpłaty na rzecz funduszu na podstawie własnego oświadczenia, gdyż takie oświadczenie nie stanowi dowodu księgowego.

Źródło: „Dziennik Gazeta Prawna”, 18.11.2009 r.

Opr. Andrzej Smosarski

Prezentowane powyżej informacje stanowią ogólne omówienie danych zagadnień. W żadnym wypadku nie mają one charakteru oficjalnych opinii prawnych lub podatkowych. W celu uzyskania szczegółowych informacji na interesujące Państwa tematy prosimy o kontakt na adres

Grzegorz_Chrzanowski@onet.pl lub telefonicznie – 0692 515 734

Biuletyn Kancelarii jest przesyłany elektronicznie za zgodą odbiorcy. Jeśli nie życzą sobie Państwo otrzymywania Biuletynu – prosimy o kontakt e-mail Piotr_Wojciechowski@onet.pl